

MILOSTNÝ THRILLER

ANNA EKBERGOVÁ

ZTRACENÁ

Anna Ekbergová

ZTRACENÁ

Přeložila Michaela Weberová

Citát v 17. kapitole je převzatý z novely Punčochář, z českého vydání ve výboru:

Steen Steensen Blicher: Pozdní probuzení, Odeon, Praha 1990, překlad Helena Fialová a František Fröhlich

DEN HEMMELIGE KVINDE © 2016 Anna Ekberg

First published by Politikens Forlag, Denmark.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Translation © Michaela Weberová, 2016

Czech Edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-676-7 (pdf)

1.

To musí být nějaký obranný mechanismus, pomyslí si Helena s očima přilepenýma na tmavý kruh od hrnku na bílém lakovaném stole. Věnovat veškerou pozornost něčemu tak malému a bezvýznamnému v okamžiku, kdy se vám hroustí celý svět, nemůže být nic jiného než strategie pro přežití. Donutí se zvednout oči, přejeđe pohledem po policejní stanici a pokusí se zaostřit na papír, který jí policista předložil. Je nadepsaný „Práva zadrženého“. Má právo na advokáta, má právo lhát policii, má právo na jídlo a pití. A za neoprávněné zadržení v délce deseti minut může požadovat 800 korun odškodného. Jak dlouho už je zadržená? Určitě déle než deset minut.

„Přečetla jste si to?“ ptá se policista sedící naproti ní. Je mladý a hubený, určitě mu ještě nebylo třicet a uniforma na něm visí. Vedle něj sedí starší policista v šedém obleku a bílé košili, který dosud mlčel.

„Ano.“

„A pořád nechcete právníka?“

„Ne.“

Strážník v uniformě pohlédne na kolegu. Ten si odkašle. „Paní Söderbergová, chápete, proč jste tady?“

Dřív než Helena stačí odpovědět, něco zahlédne. Záblesk světla, šlehnutí blesku ozáří celou místnost. Zaregistrují to i strážníci. Starší hned vyskočí ze židle. „Vyžeňte ty fotografie od oken!“ Helena se ohlédne. Blesk ji zasáhne ještě jednou. Zvedne ruce, obě dvě, jen na okamžik. Vzdává se. Ať klidně dostanou to, kvůli čemu přišli. Snímek slavné Heleny Söderbergové zadržené policií, s rukama v poutech, ponížené, na dně.

„Už at jsou pryč!“ volá znovu ten starší.

Pár mladších policistů vyběhne ven. Jiný zatáhne rolety. Heleně je to jedno. Ať si klidně fotí.

„Paní Söderbergová,“ začne zase strážník, zhluboka se nadechne a upraví si košili. „Teď musíme provést pár oficiálních úkonů. Odebereme vám vzorek DNA, sejmemе otisky prstů a tak dále. Potrvá to asi hodinu. Rozumíte mi?“

„Jsem připravená spolupracovat,“ odpoví Helena.

„Potom vás umístíme do cely, než budete předvedena před službu konajícího soudce.“ Pohlédne na ni. Co od ní očekává? Měla by něco říct?

„Ale nejdříve jsem povinen sdělit vám obvinění.“

Helena opět mlčí. Policista váhá. Když dospěje k rozhodnutí, sáhne do kapsy pro brýle. Očividně se mu do toho moc nechce. Čte pomalu, mechanicky, jako by předčítal návod k novému sporáku. „Heleno Söderbergová, jste obviněna z vraždy Louisy Andersenové podle paragrafu 237.“

Helena vzhledne a podívá se mu do očí. To je všechno? Zní to skoro jako nic. Vražda. Paragraf 237. Louisa Andersenová. Policisté sedící u stolů i dvě nakrátko ostříhané policistky postávající u kávovaru předstírají, že neposlouchají. Ale celá stanice ztichla. Všichni poslouchají. Někde zvoní telefon, ale nikdo ho nezvedá, nikdo si to nechce nechat ujít. Tady a teď se píše historie. O tomhle dni se bude povídat ještě roky. Až se policisté vrátí domů k rodinám, budou o událostech dnešního dne vyprávět při večeři. A děti budou naslouchat s očima navrch hlavy a ani nemuknou. Vyprávění o pádu mocné rodiny Söderbergových. O vraždě nevinné Louisy Andersenové. Helena pohlédne do očí nejdříve mladšímu a pak i staršímu policistovi. Pointu jim klidně může prozradit hned. Zaslouží si to.

„Jsem vinna,“ zašeptá.

Zdá se jí, že v místnosti najednou není žádný vzduch. Čas se zastavil.

„Zabila jsem ji. Zabila jsem Louisu Andersenovou.“

O dva týdny dříve

2.

Louisa se probudí. Každé ráno ji vítá tenhle výhled. Pořád si na něj ještě zvyká, a přitom už má pocit, že by bez něj nemohla žít. Moře. Jenom natáhnout ruku. Kruhové okénko v ní vzbuzuje pocit, jako by byla v lodní kajutě. Kdyby mohla, ze všeho nejradši by bydlela na lodi. Joachim si ji kvůli tomu často dobírá, ale jí to nevadí. Jí samotné přijde legrační, že právě ona, která trpí mořskou nemocí při každé cestě trajektem z Christianova ostrova na Bornholm, si pro život zvolila místo obklopené vodou. Postel si postavila tak, aby moře bylo to první, co uvidí, když ráno otevře oči.

Louisa si odjakživa představovala, že jednoho dne po moři někdo připluje a změní jí život. Byla to samozřejmě hloupost, jen takový pocit. Ale neopouštěl ji. Dnes je moře klidné a má sytě modrou barvu, jakou má jenom uprostřed léta. Nebe je bez mráčku, zvenku k ní doléhá šum hlasů. Turisti už jsou vzhůru a vyrazili ven. Louisa vidí ženu tlačící kočárek a starší pár odpočívající na lavičce. Toho pána s paní tam vidá skoro každý den. Dva z jedenadevadesáti obyvatel ostrůvku. Budou jednou s Joachimem taky takhle sedávat v parku? Na pár vteřin se zasní. Pak jí tu romantickou představu překazí nějaký muž. Je vysoký, ve středních letech a na sobě má oblek. Ten ke stálým obyvatelům ostrova nepatří, jen další z tisíců turistů přijíždějících každé léto. Stojí před zahrádkou kavárny. Je neklidný a působí nervózně, jako

by něco hledal. Nebo je snad opilý? Louisa zavře na chvíli oči, ale hned ji vyruší nějaký zvuk. Možná že právě ten ji vzbudil? Zvuk, po kterém se jí tolik stýskalo?

Louisa odstrčí peřinu a šlápne na podlahu. Pod nohama cítí dřevo vyhráté sluncem. Vykrade se z ložnice na chodbu a po špičkách dojde až k zavřeným dveřím. Tiše tam stojí a cítí, jak se jí po tvářích rozlévá úsměv. Tyhle svaly teď dlouho nepoužívala. Píše. Joachim skutečně píše. A nepíše tím sekavým, frustrovaným způsobem, který poslední dobou tak často slychala. Tehdy to zvenku znělo, jako by s klávesnicí sváděl těžký boj, a když pak vstal od stolu, vypadal, jako by se vrátil z války, oči měl nateklé, tváře červené a byl celý zpocený. Tenhle zvuk je jiný. Harmonické údery prstů, ze kterých zní svoboda a touha tvořit.

Louisa zabloudí myšlenkami k okamžiku, kdy se poprvé potkali. Je to jedna z jejích nejoblíbenějších vzpomínek. Na dobu, kdy Joachim psal, kdy mu patřil celý svět a kdy vtrhl do jejího světa. Joachim přijel předčítat a kavárna byla nacpaná k prasknutí. Jí bylo skoro čtyřicet a on byl o deset let starší – a o deset centimetrů vyšší. Louisa si vybavuje sebevědomí, které z něj vyzařovalo, jeho husté šedé vlasy i způsob, jakým k publiku vzhlížel přes obroučky laciných brýlí, když předčítal ze své knihy. Byla ohromená, chtěl ji, ani trochu o tom nepochybovala. Přišlo jí, že si příliš dovoluje; i teď jí to tak občas přijde, přestože už moc dobře ví, že tím zakrývá něco úplně jiného, zranitelnost a nejistotu.

Co nejtíseji zmáčkne kliku, vklouzne do pracovny a zůstane stát. Joachim se neotočí, píše dál. To je dobře, nesmí se zastavit. Zatím mu to šlo tak ztěžka. Nejdříve se pustil do nového románu, ale brzy se zasekl. To se mu nikdy předtím nestalo, do té doby psal bez přestání. Ale tentokrát se to několikrát opakovalo a Louisa cítila jeho neklid. Bylo to jako impotence, ne, ještě horší, vysvětlil jí. Louisu tehdy napadlo, že pokud jde o potenci, je naštěstí všechno v pořádku. Ale tehdy ještě nevěděla, že jsou i horší věci.

Joachim se těžce probojovával vpřed a ji tehdy zaměstnávaly problémy s kavárnou. Špatně odhadla, kolik práce jí přibude, když najednou ponese za všechno zodpovědnost. Už nebyla pouhý zaměstnanec, který jen přijde v domluvenou dobu; ne, teď se musela učit všechno od základů. Také šéfovat ostatním pro ni byla novinka, přestože do vedoucí role vklouzla až překvapivě přirozeně.

Ale situace už je konečně klidnější, v neposlední řadě díky Lině, která je naprosto nedocenitelná. Lina je nadšená, ambiciózní a zodpovědná a právě díky ní si Louisa může dnes udělat volný den a užít si, že se jí vrátil zase ten starý Joachim. Přestal psát, otočil se a pohlédl na ni přes obroučky brýlí, jako obyčejně, když ho někdo vyruší.

„Ruším tě?“ usměje se Louisa. „To jsem nechtěla.“

Joachim vstane. Dvěma kroky je u ní. Chvíli si ji jen tak prohlíží a pak jí položí ruce na hýždě, lehce a plynule. Políbí ji, jednu ruku zvedne a položí jí ji na šiji, stiskne zlehka a potom pevněji. Přitlačí ji na stěnu a zvedne jí noční košili. Louisa si rychle stahuje kalhotky. On si jednou rukou rozepíná kalhoty, zatímco druhou ji pořád svírá za krkem, líbá ji. Vnikne do ní. Její tělo se podvoluje jeho vůli, cítí na tváři pohled jeho očí, přijímá ho pokožkou, nasává ten pohled do sebe. Jeho pohled, kterým ji tvoří.

Na kratičký, chvějivý okamžik existuje jen v tom pohledu. Pouze tak, jak ji vidí. Zavře oči a uslyší jeho sténání, čím dál hlasitější, chraplavější, až nakonec dospěje k vyvrcholení. Louisa pevně svírá jeho zadek, cítí, jak se mu svaly napínají a povolují.

Slyší a cítí všechno. Ale z nějakého vzdáleného místa ležícího někde hluboko. Z místa, odkud se těžko vrací.

Návrat. Joachim ji sevře v objetí. „Chce se mi čurat,“ šeptne Louisa. Joachim se usměje a krátce ji políbí na čelo, zná ho, teď už by zase nejradši psal dál.

Když Louisa opět vyjde na chodbu, uslyší zezdola z kuchyně Linino volání. Jmenuje se některá z těch nových brigádnic Helena?

„Co?“ zavolá Louisa.

„Bjørk nepřišla do práce. A venku stojí nějaký chlápek a ptá se po Heleně.“

*

Louisa při oblékání tiše nadává. Tu Bjørk bude muset vyhodit, nedodrží domluvený rozvrh a Louisa kvůli tomu přijde o volno. I kvůli Lině to není fér, určitě už se těšila, jak zajde do udírny pro sledě a zaflirtuje si s brigádníkem z pevniny nebo se třeba jen mrkne na facebook a dá si kafe. Prostě si užije všechno to, co nepřichází v úvahu, když je v práci šéfová. Louisu ovšem irituje ještě něco jiného než ztráta volného dne. Nemá totiž ani nejmenší chuť sejít do dusného lokálu a prostírat stoly, dávat nové svíčky do svícíků a zabývat se všemi těmi rutinními úkoly před otevřením.

Začíná být pěkně horko. Louisa stojí v malé, šikovně zařízené kuchyni a míchá směs na rybí karbanátky. Vedle mísy leží jemně nakrájený čerstvý fenykl. Takže jí chybějí už jenom bylinky, natrhá si je z květináčů na terase. Estragon, kopr, kerblík a petrželka. Dlouho ten recept vylepšovala, až se stal jednou ze specialit kavárny. Sice přišla o volný den, ale musí přiznat, že práci v kuchyni miluje. A cestu do udírny si vyloženě užívá, ráno, dokud se dovnitř ke kamnům ještě nenatlačí turisti. V okně s malými tabulkami nad dřezem bzučí líná moucha. Louisa si setře pot z čela, ruce si otře do zástěry a jde k oknu, aby ji pustila ven. Na okamžik se zadívá na svůj odraz ve skle. Světlé vlasy má upravené a stažené, tak jak to při práci v kuchyni požaduje ode všech děvčat. Cítí lehký vánek z otevřeného okna a pozoruje mouchu, která hned přestala bzučet. Ale v rámu okna sedí dál. Křídélka se míhají nahoru dolů, ale odletět se nechystá.

Tehdy tu taky takhle stála. Všechny možnosti byly otevřené. Zamyslí se nad tím. Mohla udělat cokoli,

mohla klidně odjet někam do ciziny. Byla to náhoda, nebo osud, že skončila právě tady? Louisa sama neví, ale pořád ji udivuje, že to dopadlo takhle. Toho inzerátu si všimla v přístavu v Rønne. Právě přijela a měla prostě chuť zkusit něco nového, něco nepříliš svazujícího. „Přijmeme na léto brigádnice do malé, ale hezké a zavedené kavárny na Christianově ostrově. Hledáme svědomitou a stabilní pracovní sílu s veselou povahou a vstřícným vztahem k zákazníkům, která nemá sklony k ponorkové nemoci.“ Tak to tam bylo napsáno, vzpomíná si Louisa, a ona to dnes ve svých inzerátech píše stejně. Zašla se sem ukázat, moc nad tím nepřemýšlela. Byla to prostě slušná práce na určitou dobu, než se rozhodne, co dál. Ale pak tu tak nějak zůstala viset, z přechodné práce se nenápadně stala stálá. *If it works, why fix it?* Někde četla, že takhle prý odpověděl Tom Jones nějakému reportérovi na otázku, jak může vydržet zpívat stejné písničky pořád dokola. Když to funguje, tak proč to měnit?

„Stoly jsou hotové. Mám otevřít?“ ptá se Lina.

Louisa se podívá na hodinky. Mají čas. „Počkej ještě deset minut, dodělej ten salát.“

V tichosti vaří. Tak pracují lidé, kteří si dobře rozumějí. Zažila to už s Beatou, původní majitelkou. Louisa tehdy neměla ani ponětí, jak to v takové kavárně chodí. Zpočátku si připadala dost hloupě, na všechno se musela ptát. Beata jí naštěstí vždy ochotně odpovídala a svěrovala Louise čím dál odpovědnější úkoly. Louisa neměla ambice stát se majitelkou kavárny, ale Beata v ní objevila něco, čeho si ani sama nebyla vědoma. Schopnost vést ostatní, obchodní talent? Beata bydlela v domě kousek za Gudhjemem, kde žila odmalička, takže byt nad kavárnou zůstával volný. Celé léto Louisa bydlela v penzionu a draze za něj platila. Na konci sezony jí Beata nabídla, aby se přestěhovala do bytu a pracovala pro ni nastálo. Jako jediná ze čtyř dívek, které tam přes léto

vypomáhaly, dostala nabídku pevného zaměstnání, tedy i přes zimu. Přestože byl byt malý, Louisa si ho hned zamilovala. A nájem nebyl vysoký.

První rok si musela na podzim a zimu teprve zvykat. Tma, zima, zpomalený čas, dokonce i vůně moře byla jiná. Christianův ostrov a jeho mladšího bratříčka, Frederikův ostrov, obývali jiní lidé než ti, které obsluhovala v létě. Najednou nikdo tolik nespěchal, program dne se změnil, někteří hosté dokázali prosedět dlouhé hodiny nad jedním šálkem kávy a novinami. Na ostrově se neplatí žádné daně, zjistila Louisa při pohledu na svoji první výplatní pásku. Dostala vyplaceno téměř všechno. Obvyklých třicet procent, které si kraje normálně strhnou na daních, tady zaměstnanci zůstává, protože ostrovy pod žádný kraj nespadají. Jako historická součást obrany země patří přímo pod ministerstvo obrany. A je potřeba, aby byly obydlené, jinak mají vojáci strach, že by je mohli zabrat Rusové, takové je mezinárodní právo, dozvěděla se Louisa. Pokud si národ chce nárokovat nějaký kus země, musí být jeho příslušníci ochotní na něm žít. A přímým důsledkem toho je, že se na Louisiných krásných malých ostrůvcích neplatí žádné daně. Prostě proto, že je potřeba sem nalákat dost Dánů, aby se Rusové o nic nepokoušeli.

„Bouchá na dveře.“ Linin hlas pronikne do Louisiných myšlenek.

„Kdo?“

„Ten chlápek. Co se ptal na Helenu. Mám ho pustit dovnitř? Můžu už otevřít?“

3.

Bílé stolky září ve slunci, dokud na ně neprostře ubrusy. Řecké barvy, sytá modř a k ní bílá, Louise tyhle barvy přijdou nádherné, zvláště v kombinaci s bylinkami

v hliněných červených květináčích od místních keramiků tvořících plůtek, takový obranný val před ruchem ulice. Nikdy v nich nebyly květiny, vždycky jen bylinky. V létě je terasa nejdůležitější částí kavárny. Ulice je plná spálených turistů, kteří tradičně podcenili sílu ostrovního slunce. Hraje v tom roli moře a odraz světla, ale jak to přesně souvisí, to se Louisa už ani nesnaží pochopit. Místo toho se vždycky namaže trochou opalovacího oleje, stačí ten s nízkým UV faktorem, občas i na podzim. Když uslyší mužovo volání, vzhledne.

„Heleno!“

Volá dost nahlas.

Louisa ho přelétne očima, teprve teď na něj pořádně vidí. Hezký tmavovlasý muž ve světlém, drahém a dobře padnoucím obleku. Louisa se otočí, vejde dovnitř, usměje se na Joachima, který mezitím sešel dolů a teď snídá, na stole před ním leží spousta papírů.

„Tohle si musíš poslechnout. Máš chvílku? Nebo už otvíráte?“

„Ještě pět minut.“

„Fajn. *Cesta ven*, tak se bude ten nový román jmenovat. Začíná to takhle...“

Joachim se probírá hromádkou papírů, která už teď působí nepřehledně, ale to je dobré znamení. Když Joachim píše, píše rychle a hodně. Odkáše si a začne předčítat: „Toho psa si žena moc dobře pamatuje. Stával na konci strmé ulice vedoucí ke škole. Každícké ráno ji svíral strach, že tam čeká na ni. Ostatní děti se ho tolik nebály a on také vždycky štěkal jenom na ni. V pouhých šesti letech si tedy vytvořila svou první obrannou strategii, mechanismus přežití, který se jí později v životě mnohokrát hodil...“ Joachim pohlédne na Louisu přes obroučky brýlí.

„Co? Čti dál. Co si vymyslela?“

„Pomaličku se shýbla k zemi, ani na vteřinu nespustila psa z očí. Sebrala kámen. Největší, který našla. Pak se

blížila k té bestii. Pomalu zvedala ruku s kamenem nad hlavu a přitom pořád upřeně hleděla na psa...“

Joachim zmlkne. „Tak takhle to začíná.“

„A o čem to bude?“

„O té ženě. A o její lásce k muži, kterého nemůže dostat.“

„Má to alespoň šťastný konec?“

„Ne, jasně že ne,“ usmívá se. „Velká láska nikdy nekončí dobře.“ Zachytí její pohled a rychle dodá: „Teda v knížkách.“

Říká ještě něco, ale opět se ozve volání toho divného muže a bušení.

„Heleno!“

Znovu a znovu. Louisa vstane a zvědavě pohlédne za tím zvukem. Muž stojí za dveřmi a bouchá pěstí do skleněné výplně.

„Že by to byl nějaký Švéd?“ spekuluje Joachim.

„Mně to nezní švédsky,“ odpoví Louisa a přemýšlí, co je ten muž zač. Nevypadá jako chlápce, co dělají na ulici kravál. Nevypadá ani opile, není nemytý, neoholený ani špinavý. Buší čím dál silněji.

„Promluví s ním,“ nabídne se Joachim. Vstane, projde prázdnou kavárnou a odemkne dveře.

„Heleno,“ zavolá opět ten muž a proklouzne kolem Joachima dovnitř.

„Hej!“ Joachim se ho pokusí chytit, ale muž je rychlejší. Louisa si všimne, že míří k ní a upřeně na ni zírá. Hledí přímo na ni a volá: „Heleno! To jsem já!“ Je vysoký, ramena má široká, opravdu moc hezký chlap, konstatuje Louisa. Lesklé husté vlasy má zastřižené tak, že mu v měkkých vlnách spadají až k očím, ale nezakrývají je. Naopak, oči díky nim mnohem více vyniknou. Jsou průzračné a zelené a dívají se přímo na ni.

„Heleno,“ opakuje muž tišeji. Stojí teď před Louisou a rozrušeně lapá po dechu.

Joachim už ho dohnal. „To se asi pleteš, kamaráde,“

konstatuje svým typickým přesvědčivým hlasem. Bývá nepřehlédnutelný, a když mluví, lidé mu naslouchají. Ale tenhle chlápek ho absolutně ignoruje a přistoupí blíž.

„Heleno, to jsem já.“

Joachim se mu postaví do cesty, muž ho odstrčí, aby mohl projít. Nijak tvrdě, je to spíš jen takové máchnutí rukou, ale Joachim na okamžik ztratí rovnováhu. Převrhne židli, kávový šálek spadne na zem a rozbije se, Lina přiskočí na pomoc. Louisa se zmateně rozhlíží. Co to má znamenat?

„Heleno.“

Louisa ucouvne. Vtom po ní muž natáhne ruku. Chytí ji za levé zápěstí.

„Nechte mě.“

„Copak mě nepoznáváš? To jsem já, Edmund. Co to s tebou je?“

„Pusťte mě!“ opakuje zvýšeným hlasem Louisa. Joachim chlapíka chytne za paži.

„Tak to by stačilo! Nechte ji být.“ Popadne toho Edmunda, jak si muž říká, ještě pevněji. Ale ten se jen rozkřičí ještě víc a v hlase mu zní něco nového, co v něm Louisa dosud neslyšela. Zoufalství? Vztek?

Přitom nevypadá zle nebo nebezpečně, spíš nešťastně. Oči má vlhké a nespouští je z Louisy, dívá se jen na ni.

„Heleno!“ opakuje znovu. „Jsi moje žena, Heleno. Moje manželka.“

„Jste na špatné adrese,“ přesvědčuje muže Joachim a táhne ho rozhodně ke dveřím. „Lino, doběhni do udírny a popros je, ať nám přijdou pomoci,“ požádá Joachim a snaží se chlápka vyboxovat ven.

„To jsem já, tvůj muž, copak mě nepoznáváš? Heleno!“

Poslední slovo ji tvrdě zasáhne. Jako by to bylo něco fyzického, donutí ji to ustoupit o krok zpět. Vzápětí ztratí rovnováhu.

4.

Joachim ještě nikdy neviděl Louisu takhle otřesenou. Pomáhá jí zpátky na nohy.

„Jsi v pořádku?“ Louisa ho nevnímá. Za sebou slyší jednoho ze silných chlapíků z udírny: „Koukej se uklidnit. Nikdy tě neviděla.“

Joachim se otočí a sleduje ten výstup, chlapa, který podle něj křičí zbytečně moc nahlas. Ale zafunguje to. Na tomhle ostrově není žádná policie, takže když se někde schyluje ke rvačce, musí si místní poradit sami. Muž se zklidní. Očima nervózně téká po místnosti. Jako by teprve teď viděl, jaký chaos způsobil. Očumující turisté, čtyři mladíci a dva starší majitelé udírny, kteří ho pevně drží.

„Nepouštěj ho,“ radí jeden z těch starších, očividně s tím má zkušenosti. „Jak takovýho ožralu zpacifikuješ, je nejlepší ho držet, dokud nepřijede z Rønne policie.“

Joachimova pozornost se stočí zpátky k Louise. Na malou chvíli... Nechce se mu to přiznat, ale když viděl muže vcházet do kavárny, na kratičký okamžik si pomyslel, že ho Louisa možná zná. Obejme ji.

„Už je to dobré, mají ho pod kontrolou,“ uklidňuje Louisu a sevře ji v náručí.

„Ale o co mu jde?“

„Nemá to v hlavě v pořádku, ale už se zklidnil.“

„Nechci, aby byl tady vevnitř.“

„Vezmeme ho ven, určitě přijde k rozumu a zase půjde.“

„Ať ho odvedou ven. Hned teď.“

Joachim je překvapený. Proč je najednou tak úsečná? Proč se třese?

Takovou ji ještě nikdy nezažil. Jeho krásná žena. V nějakém koutku duše v něm zřejmě navždycky bude uložena otázka, jak to, že si vybrala právě jeho. Dobře ví o té spoustě žen, kterým učaroval, ale ty prostě nedo-

káže brát vážně. Nebere moc vážně ani sebe. Celá ta představa, že by měl být nějak zvlášť hluboce založený a citlivý jen proto, že umí psát – to je přece špatný vtip. Ale lidé ho mají za úplnou studnu moudrosti. Louisa je jiná. Ta ho bere jinak. Nebojí se ho. Zato se bojí toho chlápka, kterého pořád pevně svírají siláci z udírny. Nebo je z něj alespoň nesvá, to nedokáže zakrýt. Muž sebere síly a pokouší se uvolnit, očividně se nechce s jejich sevřením smířit. A už zase křičí. Nemůže, sakra, držet pusou? Je silný, trénovaný. Jeden z mladíků ho drží za ruce a celou svou vahou se mu opírá do zad, aby ho udržel v klidu. Rezolutně vytáhne z kalhot pásek a sváže mu s ním zápěstí.

„Už jsem je zavolala,“ informuje Lina. Stojí za barovým pultem a vypadá, že by neváhala a zabarikádovала se v kuchyni, pokud by to došlo až tak daleko.

Policie. Joachim si povzdychne. To je snad trochu přehnané. Ale na druhou stranu, policisté budou jistě vědět, na koho se obrátit. Kdo tomu chlápku může pomoci. Teď je tichý, oči už nemá tak vytřeštěné. Jenom smutné, rezignované. A pořád se dívá na Louisu, a to je nepříjemné. I Joachimovi. Policie sem jede až z Rønne. Loď mají rychlou, rychlejší než trajekt. Ale stejně to nějakou dobu potrvá. Zatím si tady asi budou nuceni muze nechat, promluvit s ním a pokusit se ho přivést k rozumu. Ale Louisu už tomu vystavovat nemusí.

„Lino, počkáš tu, prosím tě, než dorazí policie? Vezmu Louisu do kuchyně, potřebuje chvilku klidu.“ Louisa sebou cukne, jako by ji svými slovy vzbudil.

„Ne! Já za to tady odpovídám, takže dokud se to nevyřeší, zůstanu tady.“

„No tak, Louiso,“ usměrňuje ji Joachim a jemně ji postrukuje do kuchyně, ale ona se brání.

„Je to moje kavárna a moje odpovědnost,“ opakuje klidným hlasem. Joachim na ni zkoumavě pohlédne. Vidí, co se v ní odehrává. Snaží se získat přehled a zhod-

notit, co od ní situace vyžaduje. Setřese jeho ruce, narovná se, zhluboka se nadechne a je opět sama sebou. Soustředěná. Připravená jednat. Začne úklidem.

„Odvedte ho do kuchyně. Dejte mu něco napít. Máte čas tu s ním počkat?“

„Jasně,“ odpoví chlapík z udírny a narovná se. Joachim vidí, jak mu to lichoť, jak se cítí silný, protože něco dokázal, zachránil Louisu před tím šílencem. Ten to mezitím očividně vzdal. Očima sice pořád visí na Louise, ale neprotiví se jejímu rozhodnutí a nechá se odvést z místnosti. Louisa si ho nevěšmá, protože se plně soustředí na přicházející hosty. Kdo chce utišit hlad, nemá na ostrově kam jinam jít. Joachim ji obdivuje. Nemůže si pomoci, jeho láska k ní ještě vzrostla.

„Je mi líto, k čemu tu došlo,“ říká Louisa. „Jen se posaďte a my to za minutku dáme do pořádku.“

Joachim přechází mezi sálem a kuchyní, ale nikde jeho pomoc nepotřebují. Konečně dorazí policisté, jsou dva, jeden mladý, takový ten vysportovaný týpek, ke kterým má Joachim instinktivní odpor. Hlavu má vyholenou a na pažích tetování, jeden z těch, kteří stejně dobře mohli skončit na opačné straně zákona. Joachimovi je sympatičtější jeho starší kolega. Podají mu ruku a představí se. Joachim nepochytí jméno toho staršího. Že by Kofoed? Těch je tady na ostrově hodně.

„Tady to je,“ vybízí je, aby šli za ním. Oba totiž překvapeně hledí na poklidně rozesazené hosty. Tohle nevypadá jako případ pro policii.

„Z toho telefonátu jsme měli přece jen trochu jinou představu o situaci,“ komentuje to mladší.

„Já vím,“ odpoví Joachim, rozhodí omluvně rukama a pohlédne na ženu, která je zavolala. „To Lina, možná reagovala trochu přehnaně.“

„A teď?“

„Je klidnější. Ale není úplně v pořádku. Možná je opilý. Nebo nemocný.“

„A proč sem vůbec přišel? Něco se mu nelíbilo? Účet, obsluha?“

„Ne, jen prostě vešel do kavárny a spletl si zřejmě moji přítelkyni s nějakou jinou ženou, kterou zná.“

Joachim dovede strážníky do kuchyně, ukáže na muže sedícího na stoličce a rozhlíží se po Louise.

„Kde je Louisa?“

Lina ukáže ke dveřím vedoucím na zadní schodiště.

„Právě odběhla nahoru, asi si jen pro něco šla.“

Joachim mrkne na policisty: „Skočím tam a řeknu jí, že jste tady.“

*

Joachim najde Louisu sedět na posteli. Nohy má pokrčené k bradě a obemknuté pažemi. Bradu si položila na kolena a dívá se ven svým oblíbeným lodním okénkem. Takže je přece jen pořád v šoku. Joachim se posadí vedle ní a položí jí ruku kolem ramen. Louisa si opře hlavu o jeho hrud, poplakává.

„Vyděsilo mě to.“

„Chápu, ale už je to pryč.“

„Bylo to tak nečekané, to, co říkal.“

„Teď už je klidný a je tu policie. Odvedou ho a zajistí mu pomoc.“

„Musí to být blázen.“

„Je možné, že jde o nějaký problém s léky. Často se o tom píše. Někdy si je zapomenou vzít, jindy jim zase nedají ty správné. Pojdme dolů, policie s tebou chce mluvit, než si ho odvedou.“

Louisa přikývne, otře si tváře a vstane. Skoro na ní není vidět, že plakala. Je zatraceně krásná. Tak elegantní. O několik tříd nad ním. Třeba právě kvůli tomu se mu v psaní nedaří. Už nad tím přemýšlel mnohokrát. Spisovatel by se neměl mít příliš dobře. Je to sice klišé, ale možná jedno z těch pravdivých. Hemingway, Blixenová... všich-